

RETRAT

L'hereu de Mahoma en el camp de golf

"Capitost dels creients, guia suprem de la nació, reunificador del territori nacional i llum del món àrab i musulmà". Són els títols de Hassan II que, a més, és protector personal del "seus" jueus, com ho era Jaume I. Capitost dels creients perquè descendeix, això diuen les cròniques, directament del gendre de Mahoma, Alí, que va fundar la dinastia alauita. És el guia suprem de la nació perquè heretà de son pare el Marroc alliberat de la "protecció" de francesos i espanyols i el reunificador perquè es va llançar a la conquesta del Sàhara. Respecte a la llum, és un títol més aviat poètic però Hassan se'l pren al peu de la lletra en les seues presons, com la de Tazmamart, on els que han gosat oposar-se al seu poder, agonitzen en la foscuria absoluta anys i anys.

Muali Hassan va néixer el 9 de juliol del 1929 al palau reial de Rabat. Era fill del sultà Mohamed V i de Lala Abla, segons alguns, una esclava africana oferida a son pare pel paixà de Marràqueix, El Glaui. Son pare, que en aquell moment no tenia més funció que la religiosa, el va dirigir prompte cap a les tasques d'estat i amb només catorze anys el va dur a una entrevista d'excepció amb Franklin D. Roosevelt i Winston Churchill. El 1961, amb el Marroc ja independent, Hassan arribà al tro. Tenia pràctica en l'art de governar, i teoria; era doctor en dret per la Universitat de Bordeus. Aquell mateix any son pare li havia encarregat sufocar una revolta en la zona del Rif i ell, acompanyat pel primer ministre

Ufkiir ho va fer a sang i fum. Havia demostrat que tenia mà de ferro i trentacinc anys després, encara la manté. La seua condició de guia dels fidels, *emir al munimin*, li permet fer afirmacions com aquesta: "l'Islam em prohibeix establir una monarquia constitucional

tres coses, se'n duu la major part de les captures de la pesca en el banc saharià.

Hassan fuma molt, tabac mentolat, i juga al golf en un país amb problemes d'aigua. Si cal, retalla el subministrament a algun barri per tal que els seus camps estiguen sempre impecables. Va

ARXIII / FFF

Hassan ha aconseguit seduir molts polítics occidentals. Al seu poble prefereix reprimir-lo.

en la qual el sobirà delegue tots els poders i regne sense governar".

El que no li impedeix és ser accionista, per llei, en tota empresa estrangera que vulga invertir en el Marroc i conservar el major accionariat en l'ONA, el principal grup comercial i industrial del país i un dels majors de l'Àfrica, amb 25.000 treballadors, que entre al-

ser en un d'ells, a Sirjat, on per primera vegada uns militars intentaren matar-lo. Li va salvar la sort, es va amagar en un lavabo fins al darrer moment, i la sang freda: va cridar als revoltats que ell era el rei i això no podia passar i els militars, uns cadets joves, van depositar les armes. Alguns anys després el seu primer ministre, Ufkiir, va ordinar una conxorxa per abatre el seu avió privat mentre tornava de París. Els caces de l'aviació marroquina li van encertar però no el feren caure. Hassan va afirmar per la ràdio que era el mecànic i que el rei havia mort. L'estratagema li va permetre aterrar i salvar la vida, i executar tots els conjurats. Des d'aquells moments Hassan, que també és el cap suprem del seu exèrcit, no debades és un exèrcit "reial", en desconfia i ha arribat a llevar-li les armes.

Supersticiós, no arriba mai a temps a les cites i li agrada fer esperar els seus convidats, fins i tot hores, encara que siguin personatges com Joan Carles I o la reina Isabel d'Anglaterra. Quan li pregunten pels presos polítics és breu: "No en tinc. Només tinc a les presons traïdors que escrigueren i digueren que el Sàhara no era marroquí". Els "traïdors" es podrien, però no tot està perdut: Hassan els pot indultar. **Jordi Sebastià**